

Commune udstrakt til 15 Aar. Jeg vil meget bede det ærede Thing om nogle at overveie denne Sag, inden det kunde være tilbøieligt til at gaae ind paa en saadan Forandring. Jeg har høvt adskillige Veiligheder til at see Følgerne af et saadant Tidspunkt for Forsørgelsesretten, og jeg har kjendt flere Tilfælde, hvor Vedkommende have opholdt sig endog i 14 Aar i een Commune i det Slesvigke og ere blevne hjemsendte i det 15de Aar; ja Enkelte af dem have endog været i en Alder af over 70 Aar, da de bleve hjemsendte til deres Fødecommune, medens de have opholdt sig i det Slesvigke fra den Tid, da de vare blevne confirmerede. Jeg troer ikke, at det er heldigt at gaae denne Vej; thi det vil gjerne blive de fattige Communer eller saadanne Communer, hvor der findes de daarligste Eiendomme, som paa denne Maade ville blive bebyrdede med Fattige, der blive hjemsendte, efterat de have slidt den bedste Tid af deres Alder hen i mere velhavende Communer. Som bekjendt er det nemlig paa de Steder, hvor de daarligste Eiendomme findes, at der fødes Fleest af den Befolkning, der er nødsaget til at ernære sig som Tjenestehjende, og det er for en stor Deel dem, som maae tye til fremmede Egne for at finde Tjeneste. Naar de da i en fremrykket Alder, hvor de ere aldeles fremmede for deres Fødestavn, skulle sendes hjem som Fattige, mange Gange med Familie, saa er dette noget saa Haardt, at man efter min Mening skal betænke sig to Gange, inden man gaaer ind paa at indføre en saadan Bestemmelse i vor Lovgivning. Skulde man gaae den anden Vej, der blev antydet af den høitagtede Indenrigsminister, nemlig enten at opgive disse Tidbestemmelser og bestandig lade Fødecommunen være den gjældende Regel for Fattigforsørgelsen, vilde netop det samme Forhold indtræde, som jeg her har antydet, i Tilfælde af, at man udstrakte Tiden til 15 Aar. Jeg troer, at den Tidbestemmelse, man for Tiden har i vor Fattiglovgivning, nemlig 5 Aar, er den heldigste Bestemmelse, man kan ønske; men der er mange Ønsker i den Henseende, og det var netop for strax at udtale mig imod denne Forlængelse til 15 Aar, at jeg fandt Opfordring til at gjøre en Indsigelse. —

Den ærede Ordfører for Forespørgerne talte ogsaa om et Par andre ønskelige Forandringer i Lovgivningen, hvorved det forekom mig, at han hovedsagelig gik ud paa at krittere Fattigbestyrelsen i Communerne, thi jeg veed ikke, om der er nogen Fattigbestyrelse, som har været forhindret i at tage saadanne Bestemmelser som dem, der af ham bleve antydet som ønskelige. Jeg veed ikke, hvad der kan være i veien for, at et Sogneraad sørger for at faae de fattige Børn i Sognet anbragte paa en saa god og hensigtsmæssig Maade, som det kunde ønskes, og som Befolkningen i det Hele taget maatte ønske. Jeg veed heller ikke, hvad der skulde være i veien for, at et Sogneraad tog Bestemmelse om at opføre en større Bygning for at staafe de Fattige i Sognet et bedre Ophold, end Fattighuse i Almindelighed tilbyde. Jeg troer derfor ikke, at disse to Punkter behøve at underkastes nogen Forandring i Lovgivningen.

R. Pedersen: Paa en Forespørgsel af denne Natur kunde man jo ikke vente at faae noget mere bestemt Svar end det, den høitagtede Indenrigsminister har givet. Vi søle med os selv, ligesom det høie Thing vistnok ogsaa vil søle det, at Fattiglovgivningen er et stort Værk, der nu har saamange Mangler, at vi have anseet det for nødvendigt dog endelig engang at bringe denne Sag paa Bane, og at det fremfor Alt, hvilket jo allerede er udtalt af den ærede Ordfører for Forespørgerne, netop nu, efter den forandrede Stilling, som hele Fattigvæsenet omkring paa Landet er kommet ind i, derved, at det fra Sognepræsten er gaaet over til det almindelige Sogneraad, er nødvendigt at tage denne Sag under Overveielse. Som der allerede er sagt, er Fattiglovgivningen jo et heelt Studium; der skal meget lang praktisk Øvelse til for at sætte sig ind i Bestyrelsen af Fattigvæsenssager. Derfor gaaer det ogsaa saaledes til, hvilket er naturligt, at den Commune, hvis Fattigbestyrelse endnu er noget ny eller ikke saaledes har kunnet sætte sig ind i de forskjellige administrative Bestemmelser, thi det er de fleste, at den veed fuldstændig Besked, undertiden bliver overløst eller prægraveret af en anden Commune, som den i mange Til-